Hierna werd het feestgeschenk, een gedenkboek waarin de geschiedenis der Vereeniging is vermeld, aan de leden uitgereikt.

Na een gehouden pauze, tijdens welke de gemeenschappelijke lunch werd gebruikt, werd de vergadering voortgezet tot het afdoen van enkele huishoudelijke zaken.

Met een woord van dank van den voorzitter werd daarna de vergadering gesloten, nadat besloten was een hulde-telegram te zenden aan H. M. de Koningin.

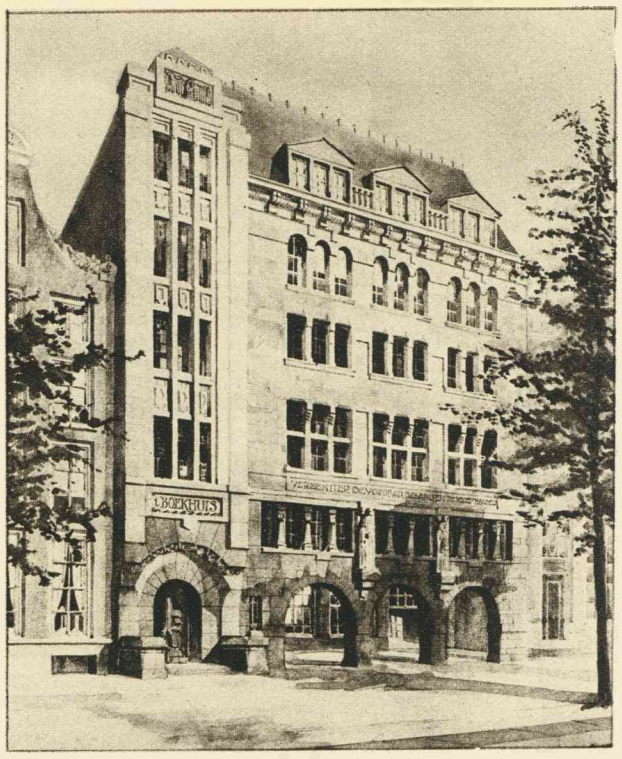
Toen was het tegen 6 uur 's middags weer réunie in „Artis". Daar had de feestcommissie in de keurig versierde groote zaal — de versiering was van den décorateur Haanraat, terwijl de Artis-tuinman Los de sierlijke plantengroepen had verzorgd — een wel voorzienen disch doen gereedmaken aan welken de leden zich nu vereenigden.

Aan een groote eere-tafel namen verschillende autoriteiten plaats, o.a. minister Posthuma; jhr. mr. dr. A. Roëll, comm. der koningin in Noord-Holland; gen. maj. A. R. Ophorst, comm. der stelling Amsterdam; burg. J. W. C. Tellegen; het bestuur; eereleden en vele anderen.

Er waren vele verrassingen op typografisch gebied. De „dischkaart" o.a. — waarvan wij in den kop een reproductie geven — gaf twee kijkjes op den boekwinkel van vóór 100 jaar en nu.

Elke tafel werd genummerd door een schild in den vorm van een boek en bevatte een hulde aan de stichters der Vereeniging: Loosjes, van der Hey en du Mortier.

De heer Loosjes heette de aanwezigen welkom bij het begin van den maaltijd, die zeer geanimeerd verliep.

Plan van het nieuwe gebouw van de Vereeniging aan de Heerengracht te Amsterdam.

Bij het derde gerecht nam de voorzitter nogmaals het woord en vertelde toen den eere-gasten in welk gezelschap zij zich bevonden. Daartoe gaf hij een definitie van hetgeen eigenlijk een boekverkooper is en las een stuk voor uit een almanak van 1716, waarin verteld wordt aan welke eischen een boekverkooper moet voldoen. En deze eischen zijn lang niet gering. De boekverkooper toch is niet alleen handelaar, doch tevens de tusschenpersoon tusschen kunsten, wetenschappen, auteur en publiek, en moet als zoodanig over een groote en uitgebreide kennis van deze onderwerpen beschikken.

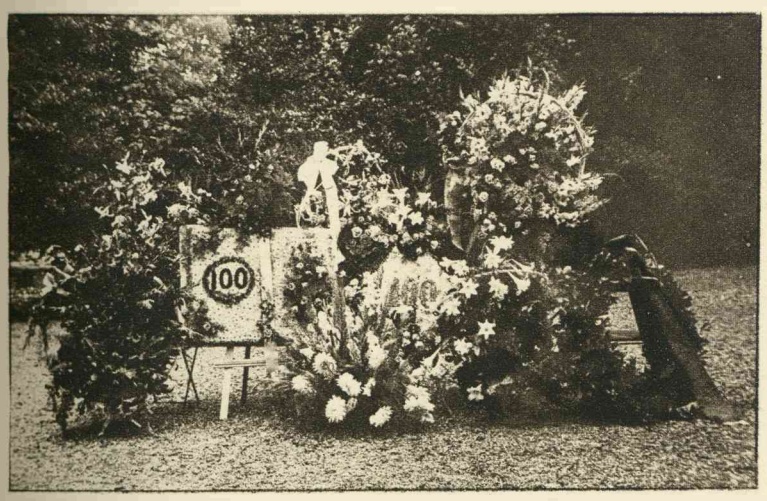
Talrijke der aanwezige autoriteiten voerden eveneens het woord en wezen op de schoone taak der Vereeniging, die zij op zoo lofwaardige wijze vervult.

Na afloop begon in de Koningszaal een cabaret-voorstelling, die menigen gullen lach weerklinken deed, als er grappen werden gemaakt op het vak der boekhandelaars.

Den derden dag der feestelijkheden stond er op het zeer copieus programma een boottocht voor de leden naar het eiland Marken. Prachtig zomerweer begunstigde dit uitstapje, dat zeker niet zal nalaten een dankbare herinnering te vestigen bij de leden ten opzichte van de feestcommissie, die op zoo uitnemende wijze gezorgd heeft dat het jubileum der Vereeniging op zoo aangename en een harer waardige wijze gevierd is geworden!

Zoo behoort ook dit jubileum weder tot het verleden.

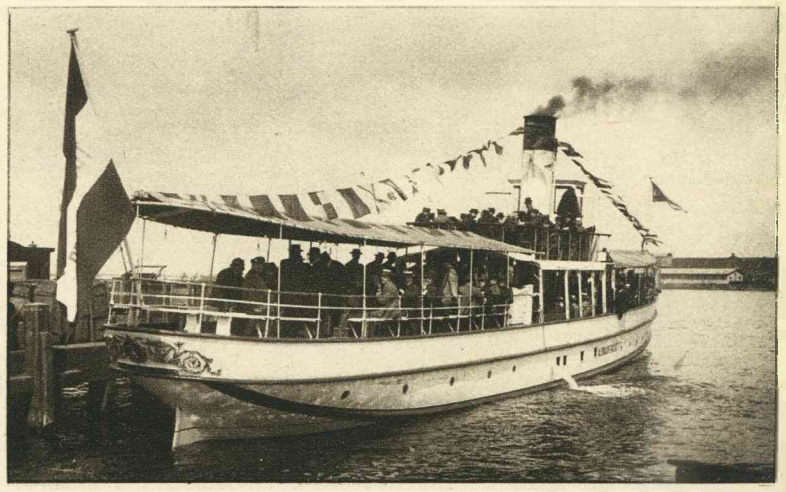
De band echter, die door de Vereeniging de Boekhandelaars bond, zal er door de drie in gezellig samenzijn doorgebrachte dagen, te inniger door worden, ten voordeele van het vereenigingsleven.

De aan de Vereeniging aangeboden bloemenhulde.

Omslag van het programma der Cabaret-uitvoering.

De boottocht naar Marken. 'Het vertrek. (*foto's Kreveld.*)

Valschheid in Geschrifte

Vroolijke schets uit den mobilisatietijd door COR Z.

Liegen is bij sommige stervelingen een karaktertrek, een deel van hun zelfstandigheid. Ze liegen ondanks alles; spotternijen, straffen of schade, niets kan hen verhinderen telkens opnieuw te liegen. Ze liegen niet om bestwil, zooals het spreekwoord zegt maar uit liefde tot de leugen, meestal ook om op te snijden.

Zoo'n onverbeterlijke leugenaar was ook Barend de Keizer. Hem te scheiden van het begrip „leugen" en „opsnijderij" was een onmogelijkheid. En hij was trots op die eigenschappen als een zestienjarige jongen op het eerste dons van zijn bovenlip.

„Als je een leugen vertellen wilt," doceerde hij meermalen, „vertel dan een goede, een nieuwe, een die niet dadelijk in 't oog loopt. Jullie moet echter niet denken, dat ik altijd lieg; ik ben een waarheidlievend man, ik haat de leugen . . . ! Ik lieg alleen maar als 't noodig is, als ik er toe gedwongen word."

„En als je er wat mee verdienen kan, zooals bij je goudzoekerij," merkte Strijbosch grinnekend op [1]).

„Als dat de eenige heldendaad is die op jouw zakboekje komt: „een kameraad tien gulden afgezet," dan vind ik dat al erg dun?"

„'t Mag zoo dun wezen als 't wil," ging Strijbosch onverstoorbaar voort, „maar ik wou dat ik er dagwerk van had."

„Best mogelijk! Ik ben niet zoo aan de centen gehecht als jij; mijn aspiraties gaan hooger!"

„Naar de dochter van den torenwachter zeker?" merkte Van Zanten op.

„Ha, ha! Als jij wist wat ik in mijn kladboekje heb, liep het water je uit den mond, Van Zanten!" snoefde Barend.

„'t Zal wat wezen als 't voor de heeren komt," zei Van Zanten sceptisch. „Zie je dat?" zei Barend, terwijl hij Van Zanten de foto van juffrouw Engelman, een opkomende ster aan den tooneelhemel, onder den neus duwde.

„Ja zeker," was het antwoord, „en ik heb er in de boekwinkels al verscheidene gezien."

„Ja," ging Barend voort, „maar deze is mij gegeven door juffrouw Mimi Engelman zelf."

„Nou breekt me klomp! Ha, ha, ha!" En Van Zanten lachte zoo venijnig, dat Barend geraakt vroeg:

„Geloof je me soms niet?"

„Natuurlijk niet!" antwoordde Van Zanten brutaal. „Je verwacht toch niet dat iemand jou nog gelooven zal?"

„Dus je twijfelt aan mijn woorden?" voer Barend voort.

„Ho! Ho! Lebaudy!" riep korporaal Harsveld, „je lijkt George Washington wel, die loog immers ook nooit?"

„Dat weet ik niet!

Ik ken dien vent niet!" mopperde Barend de Keizer, „maar dat zeg ik je, dat ik 't portret van de meid zelf gekregen heb. Den laatsten keer dat ik met verlof was, ben ik naar de komedie geweest.

Ik zat op de voorste rij van de . . . ."

„Engelenbak!" vulde Strijbosch aan.

„Van de stalles . . . . !" verbeterde Barend.

„Stalles? Ha, ha, ha!" brulde Van Zanten. „En jij hebt altijd de dalles!" [2])

„Als jij 't beter weet, vertel jij 't dan of houd anders je menageklep dicht!"

„Ga voort, Lebaudy," kalmeerde Harsveld. „Laat Van Zanten maar kletsen."

„Nou dan, ik zat vlak vooraan in de stalles en ze hield geen oog van me af . . . ."

„Geen wonder, ze zal zoo'n bandietentronie daar nog nooit gezien hebben!" viel Van Zanten weer in.

„. . . . Ze keek zoo dikwijls naar me," ging Barend voort, zonder nu op de opmerking te reageeren, „dat ze d'r partij bijna vergat en toen ik eindelijk den schouwburg verliet, stond er een jongen op me te wachten met de boodschap, dat ze me verlangde te zien.

Wat moest ik doen?

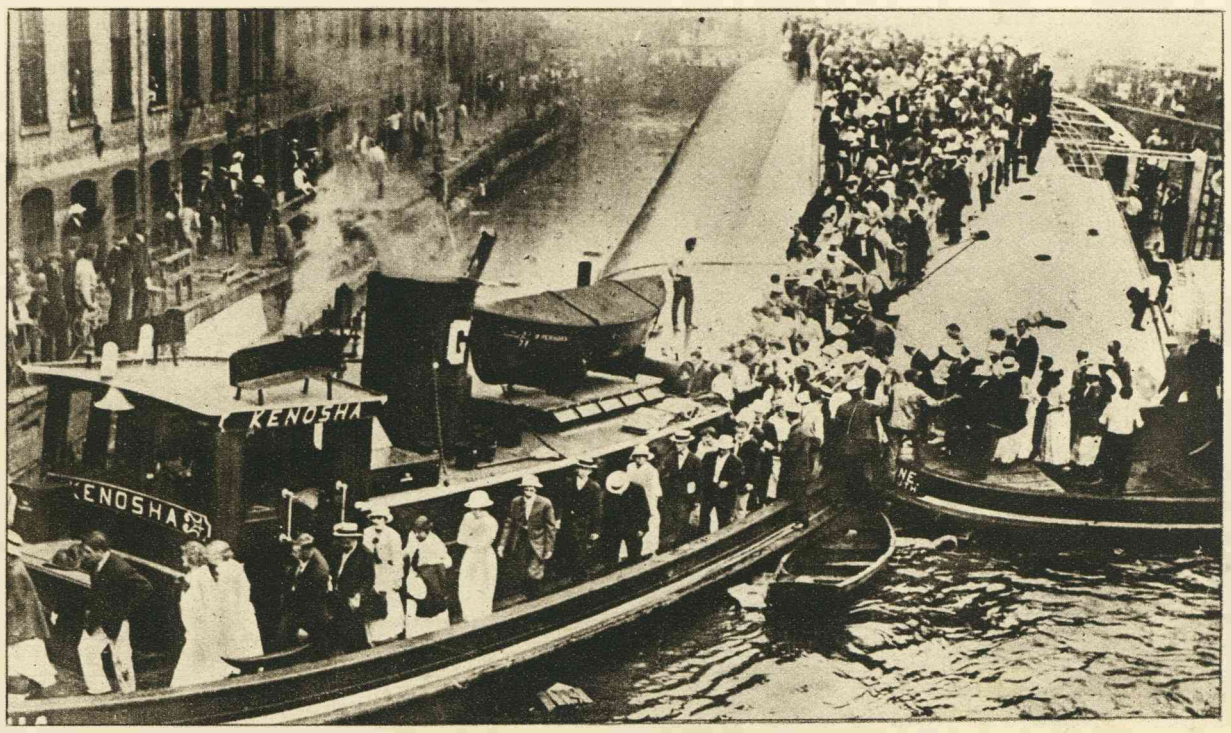
Ik begaf mij naar den artistenuitgang en voordat ik goed wist wat er gebeurde, lag ze in mijn armen.

En nou zijn we aan 't verkeeren."

„En? Ga voort, Barend! Lieg door!" treiterde Van Zanten, die blijkbaar op ruzie uit was en al zijn best deed om Barend uit te lokken.

„Zeg nou, dat ze je iederen avond een bankje van vijf en twintig in je handen stopt en dat jullie na de mobilisatie gaat trouwen en jij dan niets behoeft te doen, dan je potje bier drinken en haar van de komedie afhalen.

Je moet de zaken nooit ten halve doen. Dat zijn we van jou ook trouwens niet gewend. Als je liegt, doe je het ook zoo goed, dat je zelf haast gelooft dat het waar is."

DE RAMP DER „EASTLAND" TE CHICAGO.

Voor eenigen tijd meldden ons de couranten de ontzettende scheepsramp nabij Chicago der „Eastland" waarbij 1200 menschenlevens te betreuren waren. Wij geven hierboven de passagiers die op het omgeslagen schip geklommen zijn, wachtende totdat de ter hulp gekomen boot hen kan afhalen.

[1]) Zie „De man met de wichelroede" in „Panorama" N°. 50.

[2]) Hebr. bargoensch: armoede, geldgebrek.

(*Zie vervolg pag. 14*).